

Simek Valéria
 Egymásnak suttogva

Egy fatönkön ülve
 figyelted a szabályosan
 egybemosódó végtelen
 rezzenéseit. A zöld
 bugyrait, a szél
 lágy selymét hajadon.
 Gyermekarcú virágszirmok
 bölcsőit birtokba vevő
 méheket. Ahogy a fák
 egymásnak suttogva
 adják át a vihar közeledtét.
 Mert minden perc oly kevés,
 mely a csend árkaiban
 csobog.

Czilczer Olga
 Holt fák

Oly részletekkel mint hangszín haj forma
 kézen köröm egy rossz mozi elénk ugró
 három lépcsőfok meglazult de
 komolyan vett korlát fal hege
 mi állt a szobában az ablak alatt
 felépíteni jeleneteket hang reccsen
 eleven a vonal végén maga az
 hogy talált rám felhívtam a tudakozót
 nem tegeződünk csodákkal
 egymás tanúi holt fák asztal szék
 gerenda rügyezni kezd szép évünk
 dalol gyaníthatóan korabeli sláger
 percekig kitart s ahol a szöveg
 felejtve a dallammal helyettesíthető
 lalla-lala még ne tegye le